

Puntí infinit

L'extravagant Adrià Puntí, acompanyat de Pedrito Martínez i Adrià Bauzó, dissabte al concert de la Mirona Foto: LLUÍS SERRAT.

Cada cop que l'artista puja a l'escenari acaba sent una nit èpica

Adrià Puntí es va agafar al peu de la lletra el nom del festival –In-Somni– i gairebé no va deixar anar a dormir els seus seguidors que es van aplegar dissabte a la sala La Mirona de Salt. No va ser un concert de quatre hores –com deia el rumor que van fer córrer per les xarxes socials–, però en van ser tres. I en podien haver estat més. Puntí tenia corda per estona, i que sigui per molts anys. Cada cop que puja a l'escenari acaba sent una nit èpica. La de dissabte li va sortir brodada, amb la complicitat de Lluís Costa a la guitarra elèctrica, Pedrito Martínez al baix, Toni Molina a la bateria i Adrià Bauzó al saxo i als teclats. Tot va tenir una atmosfera de caire “anglosaxó”, com va reconèixer l'artista. De fet, es va passar part del concert parlant en anglès, sobretot durant les seves provatures al piano a què tant ens té acostumats. És en Puntí, i jugava a casa: “Sóc del veïnat de Salt!”, va autoreivindicar-se. Tocava fer rodar La clau de girar el taller, el seu darrer i esperadíssim treball, tot i que entre contorsionisme i moviments de malucs a l'estil Mick Jagger va treure's del barret relíquies. “Hem tocat la Nina”, va dir en un moment de la nit amb una veueta entre

l'alegria i la melancolia. Cert, va sonar Nina ensucrada, però també La catximba i els rostolls d'Angelina, Sí, Un compendio en mi menor, i El jardí dels préstecs. Totes elles de l'època d'Umpah-pah. Tampoc van faltar els titius de La font del gat, o la tocada d'ous de Senyor doctor, la caòtica Jeu, la dedicada Maria o l'afortunada Ull per ull. Quin luxe que el geni Puntí les recuperi, i quin luxe que el mateix Puntí també estigui recuperat de la lesió que el va tenir apartat dels terrenys de joc. Que bé que sonen les noves. Per fi El boig del telèfon roig té cançó, i els incondicionals també tenen un bon grapat de nou material, que bona falta els feia per no viure només del passat. Amb el liri a la mà, Esbrina, Esperit, La prova del nou o Tornavis ja formen part de la banda sonora del col·lectiu Puntí a qui tantes nits en blanc podrà regalar l'artista. Al piano, a la guitarra acústica, a l'elèctrica o fent les seves pallassades; en teatres, bars, a l'envelat de la festa major del poble o al Gran Teatre del Liceu, l'Adrià Puntí demostra que és un geni. S'ho ha guanyat picant pedra, o com diu ell “a cops de mall”. Hi haurà un setembre, per a tothom.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 13-06-2016 Pàgina 17

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/976446-punti-infinit.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui